

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **DERTER s.r.o.**, se sídlem Citice 28, IČ: 25945611,
zastoupeného: Mgr. Josef Bedeč, advokát,
se sídlem Na Vyhliďce 53, Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
se sídlem Vršovická 65, Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2012 zn. 1741/530/12/Zm; 86648/ENV/12,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 11. 2012 zn. 1741/530/12/Zm; 86648/ENV/12, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 31 555 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Josefa Bedeče, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo částečně potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále také jen „ČIŽP nebo inspekce“) ze dne 22.8.2012, čj. ČIŽP/441/OOH/SR01/1202529.007/12/DBR, a v tomto rozsahu zamítnuto odvolání žalobce proti této části rozhodnutí, a částečně bylo toto rozhodnutí

změněno (dále bylo rozhodnuto o zrušení části tohoto rozhodnutí a vrácení věci inspekci k dalšímu řízení, tato část rozhodnutí nebyla žalobou napadena).

[2] Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o uložení pokuty za skutek, že žalobce nakládal s odpady v zařízení, ve kterém nakládání s odpady nebylo povoleno, když byl na základě rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12.5.2011, čj. 1686/ZZ/11 provozovatelem zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů v provozovně Citice 28, pozemek parcelní číslo 366, katastrální území Citice – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o odpadech“), pod kódem R 12 – úprava a v provozovně na pozemku parcelní číslo 194/3 v katastrálním území Tisová – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona o odpadech pod kódem R 13 – skladování, kdy žalobce od února do prosince 2011 přijímal do skladu Tisová odpad zařazený pod katalogové číslo 19 12 04 Plasty a kaučuk, resp. plastovou drť různých frakcí a různé kvality původem z České republiky a Německa v množství nejméně 4.729 tun, který následně převážel na pozemek parcelní číslo 90/7 v katastrálním území Tisová u Sokolova, kde odpad míchal s certifikovaným popílkem, a tuto směs rozhrnoval po pozemku, skrápěl vodou a hutnil, aniž by zde bylo nakládání podle zákona o odpadech povoleno, když na tento pozemek od data vydání rozhodnutí nebylo vydáno Krajským úřadem Karlovarského kraje žádné rozhodnutí, které by žalobci souhlas k provozu zařízení k využívání odpadů, na tento pozemek do data vydání rozhodnutí nebyl zpracovaný rekultivační plán a nebylo vydáno žádné rozhodnutí stavebního úřadu, které by žalobce opravňovalo k terénním úpravám, čímž spáchal správní delikt, jímž porušil povinnosti stanovené v ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, a podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákonech o odpadech mu byla uložena pokuta ve výši 2.000.000,- Kč.

[3] Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech ve spojení s ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech za porušení povinnosti stanovené v ust. § 18 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, jehož se dopustil tím, že, kdy ke dni 23.2.2012 byl odpad ve skladu Tisová shromažďován volně na hromadě, ačkoliv podle bodu 3 schváleného provozního řádu má být odpad přijímán na sklad Tisová lisovaný v balících a po vizuální kontrole zapsán do deníku a následně uskladněn ve formě celistvého monolitu.

[4] Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) ve spojení s ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech, za porušení povinnosti stanovené v ust. § 18 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, jehož se dopustil tím, že byl na základě Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12.5.2011, čj. 1686/ZZ/11 provozovatelem zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů v provozovně Citice 28, pozemek parcelní číslo 366, katastrální území Citice – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona o odpadech pod kódem R 12 – úprava a v provozovně na pozemku parcelní číslo 194/3 v katastrálním území Tisová – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona o odpadech pod kódem R 13 – skladování, provozoval zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadu v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení, a ke dni 23.2.2012 byly odpady připravené k expedici shromažďovány na různých místech zařízení i mimo místa určená, téměř po celém areálu, v místech za parkovištěm osobních automobilů byla v době kontroly hromada odpadu papíru, starého asi 5 let, v místech za shromaždištěm bod 4 na situačním plánu byla hromada odpadu tzv. nerozmělnitelného papíru, přičemž odpad připravený k expedici má být podle schváleného provozního řádu podle bodu 3 shromažďován na místech k tomu určených dle situačního plánu a má být oplachtován a chráněn proti vlhkosti, a dále že nebyla vedena průběžná evidence za odpady vznikajícími provozem zařízení a nebylo za rok 2010 a 2011 podáno úplné a pravdivé hlášení o těchto odpadech, jak požaduje schválený provozní řád v bodu 7.

[5] Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“).

[6] Žalobce shora uvedenou část rozhodnutí napadl žalobou a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci inspekci k dalšímu řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že vrácení věci žalovanému je zákonným následkem podle ust. § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“), soud nevyzýval žalobce, aby tuto část žaloby upravil a zpřesnil.

[7] Žalobce v žalobě, jejímiž důvody je soud při přezkumu napadeného správního rozhodnutí vázán, uvedl, že ve správním řízení podle jeho názoru došlo k porušení ust. § 36 správního řádu, když jej inspekce před vydáním rozhodnutí vyzvala k vyjádření, kdy stanovila lhůtu, kdy je tak možné učinit, nestanovila však žádnou lhůtu, dokdy mohl žalobce činit návrhy podle ust. § 36 odst. 1 správního řádu. V tomto postupu spatřuje znemožnění svého práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy; dovozuje dále, že inspekce byla připravena vydat ve věci rozhodnutí, aniž by brala v potaz případnou argumentaci a návrhy žalobce. Dále uvádí, že veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny již před zahájením správního řízení, resp. před vydáním přípisu ze dne 9.7.2012, což považuje za postup v rozporu se zákonem (upozorňuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2009, čj. 9 Azs 33/2009-95, ze dne 8.9.2011, čj. 1 As 83/2011-565, a ze dne 26.2.2010, čj. 8 Afs 21/2009-243). Rozhodnutí pak bylo vydáno, aniž by inspekce provedla důkazy, které žalobce navrhl a aniž by zjišťovala veškeré rozhodné skutečnosti.

[8] V dalším žalobním bodě žalobce namítá porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, a to postupem, kdy inspekce vycházela pouze z podkladů, které zjistila svým kontrolním postupem (žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2012, čj. 4 Ads 44/2010-132). Blíže žalobce tento žalobní bod nerozvedl (je nutné uvést, že žalobní body se velice opakují a neustále se vracejí k již řečenému).

[9] Žalobce dále uvedl, že došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, a to v tom směru, že inspekce založila rozhodnutí fakticky pouze na skutečnostech zjištěných před zahájením správních řízení v rámci kontrolní činnosti.

[10] V další části žaloby žalobce uvádí, že došlo k nezákonnému postupu v odvolacím správním řízení, konkrétně uvádí, že předložil žalovanému znalecký posudek č. 34/2012 Ing. Líbuše Sekotové (dále také jen „*znalecký posudek*“), a dále předložil i další důkazní návrhy, s nimiž se byl povinen žalovaný vypořádat. Podle názoru žalobce porušil žalovaný ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť neumožnil žalobci realizovat právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, a byl povinen postupovat podlost. § 53 odst. 6 správního řádu. Podle názoru žalobce žalovaný důkazní návrhy řádně neprovedl, a znovu opakuje argumentaci, že vycházel pouze ze zjištění, získaných před zahájením správního řízení. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, čj. 5 As 7/2011-48, a Vrchního soudu v Praze ze dne 30.8.2001, čj. 7 A 59/99-45, a dále Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, čj. 5 As 15/2008-73.

[11] Žalobce pak dále namítá, že odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přičemž obecně k otázce nepřezkoumatelnosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2006, čj. 4 As 58/2005-65. Konkrétně k tvrzené nepřezkoumatelnosti uvádí, že obsahem odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí j výčet jednotlivých úkonů inspekce v rámci kontrolní činnosti a rozporování tvrzení žalobce, není z něho zřejmé, na základě jakých podkladů

bylo vydáno a jak byly podklady hodnoceny. Uvádí, že obdobné námitky směřuje i proti odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kde chybí výčet podkladů a jejich hodnocení, není z něho zřejmé, že žalobce předložil nové důkazní návrhy v odvolacím řízení a ty nebyly řádně provedeny. Konkrétnější žalobce v tomto žalobním bodě není.

[12] Žalobce dále uvádí, že inspekce v dané věci vyšla z nesprávného skutkového zjištění, neboť jednání, kterého se dopustil podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech se neuskutečnilo na pozemku 90/7, ale na pozemku parcelní číslo 90/4 v katastrálním území Tisová u Sokolova. K tomuto zjištění dospěl žalobce až po vydání napadeného správního rozhodnutí, proto tuto námitku neuplatnil v podaném odvolání. Dále se dovolává ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech, který podle svého názoru splňuje, když dováží odpad číslo 19 12 04, který míchá s popílkem, čímž se z odpadu má stát certifikovaný výrobek ImplevuStab. Ohledně schváleného provozního řádu provozovny Tisová uvádí, že ten slouží k tomu, aby reguloval nakládání s odpady do té doby, než se z odpadu stane výrobek. Stane-li se certifikovaným výrobkem EKOSTAB PLP17, odpadem podle názoru žalobce být přestane, a veškeré další činnosti, které následují, již nespádají do sféry zákona o odpadech. Ohledně závěru, v jaké fázi a za jakých podmínek přestávají být některé druhy odpadů odpadem, žalobce poukazuje na přílohu č. 3 zákona o odpadech, položku R13, a již pouhým uložením resp. skladováním začalo využívání plastové drti, a původní odpad se ve smyslu ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech stal předmětem některého ze způsobů využívání, a tím přestal být odpadem. V místě aplikace, jímž podle žalobce nebyl pozemek č. 90/7, se pracovalo se stavební hmotou vzniklou z odpadu, a proto neměli být pracovníci inspekce pro hodnocení oprávnění, stejně jako hodnocení technické. Dále uvádí, že nebyl proveden žádný důkaz, že by byl nalezen pro odpad daný účel, a že není zřejmé, se kterými účastníky byla vedena jiná řízení. Uvádí, že nešlo o vnášení nebezpečných složek do životního prostředí, ale o využití inertního materiálu pro výrobu nové stavební hmoty (drcené plasty i výrobek z nich byly podrobeny ekotoxikologickým testům, z čehož žalobce dovozuje, že jde o materiály, které životní prostředí nijak neohrožují. Dále uvádí, že hlášení o odpadech bylo podáváno vždy podle skutečnosti, blíže toto tvrzení nekonkretizuje. V době kontroly inspekce byly odpady připravené k expedici shromážděny pouze na jednom místě vedle hlavní brány pro vjezd a výjezd kamiónů, ostatní odpad nebyl odpadem připraveným k expedici, jednalo se o odpad umístěný na místech, na kterých jej lze shromážďovat. Soud tuto část žalobních námitek opisuje v tom znění, který použil žalobce.

[13] V poslední části žaloby žalobce napadá uloženou pokutu co do její výše. Poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005, čj. 8 As 5/2005-53, ze dne 27.3.2008, čj. 4 As 51/2007-68, ze dne 26.5.2010, čj. 7 As 72/2009-66, ze dne 26.7.2007, čj. 4 Ads 113/2006-69, Vrchního soudu ze dne 27.12.2001, čj. 7 A 77/99-41, a uvádí, že podle jejího názoru uložená pokuta těmto závěrům nevyhovuje; odůvodnění v prvostupňovém i napadeném správním rozhodnutí považuje za nedostatečné a neurčité, přičemž se nezabývalo kritérii v ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Uvedla, že z veřejně dostupných zdrojů lze zjistit, že v roce 2006 uložila inspekce celkem 2.393 pokut, celkový objem pokut činil 141.415.397,- Kč a průměrná výše pokuty byla 62.907,- Kč (k němuž pravděpodobně žalobce dospěl dělením celkové výše uložených pokut a jejich počtem). Tytéž výpočty provádí i pro roky 2007 – 2009, přičemž vychází z výročních zpráv inspekce. Pokuta uložená žalobci tuto průměrnou výši překračuje. Pokutu považuje za likvidační a poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, čj. 1 As 9/2008-133, které cituje z odůvodnění, z žaloby však není patrné, z jakých důvodů se těchto právních názorů dovolává (žalobce nikde neuvádí, v čem je uložena pokuta pro ni likvidační). Za tohoto stavu tak lze jedinečně konstatovat z obsahu této části žaloby, že žalobce považuje výši uložené pokuty za nedostatečně odůvodněnou.

[14] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž ve vyjádření uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že k porušení procesních pravidel podle správního řádu nedošlo, skutkové zjištění, že na pozemek parcelní číslo 90/7 resp. 90/4 v katastrálním území Tisová byly navezeny odpady ve značném objemu, nekontrolované kvality a zahrnovány popílkem bez jakéhokoliv povolení, bylo dostatečné. Ohledně znaleckého posudku uvedl, že posudek vychází z nedostatečných informací, odpady, které žalobce dovážel (směs různých druhů plastů, papíru, koberců apod.), měly být zařazeny pod číslo 191212, a tím podléhají ohlášení na ministerstvo životního prostředí. Odpady, které byly dováženy ze Spolkové republiky Německo se nestaly přechodem přes vstupní bránu zařízení výrobkem, jak tvrdí žalobce, či vedlejším produktem podle ust. § 3 odst. 5, 6, 7 zákona o odpadech, neodpovídaly žádným kritériím pro nestanovený výrobek, navíc odpady na pozemcích ohrožovaly životní prostředí, o čemž svědčí analýzy odebraných vzorků. Závěr znalce ve znaleckém posudku, že pokud byly tyto výrobky používány k rekultivaci pozemku, tak nemusely být certifikovány, je nesmyslný, a odporuje i stavebnímu zákonu. Pokud směs plastových dovážených plastových odpadů byla zahrnována s popílkem a tento proces byl nazýván rekultivací, musel by mít provozovatel k takové činnosti povolení jak od krajského úřadu, tak od stavebního úřadu, což neměl. Ohledně uvedeného jiného parcelního čísla pozemku uvedl, že inspekce tuto skutečnost s žalobcem projednávala již ve správním řízení, kdy mu bylo sděleno, že v nájemní smlouvě je chyba v parcelním čísle. Pokud žalobce uváděl, že se jednalo o certifikovaný nestanovený výrobek, pak ten neodpovídá zákonným kritériím ust. § 3 odst. 6, 7 zákona o odpadech, neboť výroba plastové směsi nebyla nikým povolena a věc se nepoužívá k běžným účelům, nebylo prokázáno, že využití věci nepovede k nepříznivým vlivům na životní prostředí. Odpady, které byly na pozemcích zjištěny, nebyly nijak upraveny, ale navezeny na terén rovnou z kamiónů a zahrnovány společně s popílkem z nedaleké Elektrárny Tisová. Účelem činnosti nebyla výroba, ale dovoz do České republiky velké množství odpadů, na které nebylo v zemi původu uplatnění a využití, když postup, který provedl žalobce na předmětných pozemcích, by ve Spolkové republice Německo nebyl možný; dovoz těchto odpadů byl značně lukrativní a žalobci se vyplatil. Na místě došlo k odebrání vzorků, a ty byly posléze hodnoceny, k čemuž je inspekce oprávněna. Zjištěné nedostatky provozovny byly dostatečně zjištěny a hodnoceny. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že se vycházelo z množství odpadů, jejich vlastností a bylo přihlédnuto k vysoké společenské nebezpečnosti deliktního jednání.

[15] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, kterou ještě doplnila, v níž setrvala na svých stanoviscích a argumentaci.

[16] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že dne 12.12.2011 provedla na základě podnětu inspekce inspekční šetření na pozemku parcelní číslo 90/7 v katastrálním území Tisová a na skladu Tisová, pozemky má v nájmu žalobce. Kontrolním šetřením bylo zjištěno, že na pozemku parcelní číslo 90/7 se nalézá značné množství plastového odpadu, pozemek o velikosti 2398 m² byl v době kontroly zavezen plastovým odpadem – plastovou drtí různých frakcí a druhů a popílkem do výšky asi 2 metry, u některých navážek byly patrné německé nápisy. Sklad Tisová je určen pro skladování odpadu číslo 191204, byl zavezen plastovou drtí do výšky několika metrů, odpad byl volně ložený. Žalobce do protokolu uvedl, že odpady dováží z Německa od května 2011, některé pocházejí z České republiky, odpady se vizuálně posoudí a pokud odpovídají požadavkům na výrobu materiálu pro zásypy a násypy pod obchodním jménem ImplevuStab, jsou odváženy na sklad Tisová, výroba probíhá na pozemku parcelní číslo 90/7 tak, že plasty jsou promíchávány s popílkem ve stanoveném poměru a rozhrnuty po pozemku a pokropeny vodou. Uvedl dále, že odpady přijímané na sklad Tisová jsou považovány za výrobek Ekostab, na který nebyl vydán žádný certifikát. Inspekce uvedla, že jí nebyl předložen žádný doklady, že odpady dovážené pod katalogovým číslem odpadu 191204 jsou výrobkem, tzv. stavební směsí, schválený provozní řád zařízení Citice a skladu Tisová

nepopisuje žádný postup výroby certifikovaného výrobku Ekostab nebo ImplevuStab. Dále byly provedeny akreditovanou laboratoří odběry vzorků materiálu vyskytujících se na sledovaných pozemcích a bylo konstatováno, že tyto materiály z odpadů nemohou být použity na povrchu terénu, neboť překračují hodnoty škodlivin stanovenými v právních předpisech (vyhláška č. 294/2005 Sb., příloha č. 10). Inspekce dále provedla kontrolu dne 23.2.2012 v provozovně Citice a Tisová, kdy bylo zjištěno, že odpady jsou přijímány do zařízení pouze na základě přepravního dokladu a nejsou váženy, odpady připravené k expedici se nacházely v různých místech provozovny, nakládání s nebezpečným odpadem není řešeno.

[17] V odůvodnění jsou pak dále po konstataci vydaného prvostupňového správního rozhodnutí a odvolání žalobce uvedeny závěry žalovaného k důvodům podaného odvolání, které nebylo shledáno důvodným (v části rozhodnutí, která je součástí tohoto soudního přezkumu). Jednání, které shledala inspekce na pozemku parcelní číslo 90/7 posoudila jako nezákonné nakládání s odpady v místech, které nebyly pro tuto činnost určeny (navázka různých druhů plastových odpadů různých velikostních frakcí znečištěné dalšími odpady, některé odpady byly po pozemku rozhrnovány v obalech Big Bag, a byly smíchávány s popílčkem a rozhrnovány po pozemku). Zjištěné plasty neodpovídaly parametrům, které žalobce předkládá ve svých certifikacích (nestanovené výrobky Implevu Stav a Ekostab PLP 17). V daném případě šlo o nezákonné nakládání s odpady, jehož účelem bylo odstraňování odpadů přivezených převážně z úpraven ze SRD, pro které nenalezl příjemce využití k danému účelu a uplatnění na trhu; problematika příhraniční přepravy odpadu katalogové číslo odpady 191204 a 191212 je žalovanému známa z předchozích správních řízení. Existence certifikátů nestanovených výrobků neopravňuje žalobce ani správní orgán legalizovat nezákonný stav (certifikáty vydávané k prokázání souladu s vnitropodnikovými normami – právně nezávaznými – nejsou dokladem, na základě kterého odpad přestává být odpadem a je výrobkem). Soudní dvůr zdůraznil, že pojem odpad ve smyslu směrnice o odpadech nemůže být chápán tak, že automaticky vylučuje látky a předměty, které mohou být znovu využity, pouhá skutečnost, že látka je přímo nebo nepřímo začleněna do průmyslového výrobního procesu tuto látku nevylučuje z pojmu odpad. Kontrolní orgán dále nechal odebrat vzorky materiálů, které se nacházely na pozemcích parcelní číslo 90/7 v katastrálním území Tisová a ve skladu Tisová (pozemek parcelní číslo 194/3 totéž katastrální území), byly provedeny analýzy podle vyhlášky č. 294/2005 Sb., výsledné analýzy nevyhověly požadavkům, které stanovuje platná legislativa, proto nelze akceptovat činnosti prováděné žalobcem (a to ani podle ust. § 3 odst. 5, 6 a 7 zákona o odpadech, kdy toto ustanovení nebylo naplněno z tohoto důvodu). Nikým neschválený proces prováděný na pozemku parcelní číslo 90/7 je možné nazvat fyzikálně-chemickou úpravou odpadů spočívající ve smíchání pevných odpadů s pojivem, nebylo žalobcem deklarováno, v čem spočívá výhodnost vnášení plastů a jím podobných složek do životního prostředí. Ohledně použití výrobku ImplevuStab je uvedeno, že tato činnost se řídí zákonem č. 22/1997 Sb., a jedná se o nestanovený výrobek, tudíž se na něj nevztahuje zákon č. 22/1997 Sb., ale povinnost dodávat na trh bezpečné výrobky ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb. V odůvodnění je dále uvedeno, že ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce nakládal s odpady v místech k tomu neurčených, bez povolení příslušných správních úřadů a svou činností ohrožoval životní prostředí.

[18] V odůvodnění je dále uvedeno, že kontrola ze strany inspekce nemusí být předem avizována, kontrolní orgán ji provedl na základě podnětu, a aby nebyl zmařen důvod kontroly, ta proběhla bezprostředně, oprávnění inspekce plyne z ust. § 76 zákona o odpadech, podle ust. § 81 zákona o odpadech je oprávněna vstupovat na cizí pozemky. Dále je uvedeno, že ze správního spisu bylo zjištěno, že odpady jsou přijímány vstupní branou zařízení Citice, která není opatřena váhou, což je v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení. Rovněž k odpadům přijímaných na sklad Tisová je uvedeno, že provozovatel musí dodržovat schválený provozní řád

zařízení, což žalobce porušil, neboť odpad nebyl v balících, ale volně, na tomto zařízení nebyla povolena žádná činnost související s nakládáním s odpady a výrobou materiálů z odpadu.

[19] Dále je v odůvodnění uvedeno, že předložený znalecký posudek zpracovaný Ing. Libuší Sekotovou neřeší problematiku zjištěnou z kontrolních šetření inspekce z roku 2011, na kontrolované ploše znalec neprováděl žádné zkoušky a neodebíral vzorku, vizuální kontrolu znalec provedl dne 12.9.2012, tj. necelý rok po kontrole inspekce, plocha byla v době návštěvy znalce srovnána a zaválcována, znalec se zabýval pouze právní stránku vzniku nestanovených výrobků na životní prostředí, v době odvolacího řízení nebylo rozhodnuto o žádném povolení souvisejícím s činností žalobce, výrobu a aplikaci výrobku nelze provádět bez povolení na neschváleném zařízení.

[20] V odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, že při posuzování výše sankce vycházel žalovaný z množství uložených odpadů, které svými vlastnostmi ohrožují životní prostředí, což potvrdily analýzy odebraných vzorků. Dále byla posouzena společenská nebezpečnost zjištěného jednání. Sankce pro provozovnu Citice byla snížena s ohledem na existenci vah, které se nacházely na provozovně, další skutečnosti byly závažnější (nevedení evidence a únik odpadů do životního prostředí), sankce za provozovnu Tisová byla uložena v nejnižší možné hranici. Zjištěná porušení na obou provozovnách charakterizují jednání žalobce, který ignoruje povinnosti stanovené zákonem a rovněž jím navržené ve schváleném provozním řádu zařízení. Uložené sankce upozorňují žalobce, aby dodržoval zákon a měly by přispět k nápravě zjištěného stavu a tím i ochraně životního prostředí.

[21] Dále je z obsahu předloženého správního spisu patrné, že oznámením ze dne 7.6.2012, čj. ČÍŽP/441/OOH/SR01/1202529.001/12/DBR, bylo zahájeno správní řízení spojené s usnesením o lhůtě pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. V tomto oznámení je popsána skutková věta příslušných zjištění, je uvedena právní kvalifikace tohoto jednání jako správního deliktu se sazbou pokuty, jsou zde konkrétně uvedeny podklady, které jsou prozatím ve správním spise shromážděny (tedy zejména protokoly z provedených kontrol, jejichž sepsání se dne 4.5.2012 žalobce nezúčastnil, tento protokol mu byl doručen a žalobce se k němu konkrétně vyjádřil, další kontroly dne 23.2.2012, která byla ohlášená, se žalobce účastnil). V tomto oznámení je uveden obsah ust. § 36 odst. 1 a 2 správního řádu, a podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci poskytnuta lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí v trvání 15 dnů od doručení. Přílohou oznámení bylo poučení o základních právech a povinnostech účastníka řízení.

[22] Ve správním spisu je dále založeno oznámení inspekce ze dne 9.7.2012, čj. ČÍŽP/441/OOH/SR01/1202529.005/12/DBR, v němž je žalobce uvědoměn o tom, že před vydáním rozhodnutí má právo nahlédnout do spisu, a že k okamžiku oznámení byly shromážděny podklady, které tvoří v dané věci spis, obsah spisu je konkrétně v tomto oznámení popsán. Žalobce se ve věci vyjádřil podáním ze dne 19.7.2012.

[23] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je ohledně výše uložené pokuty uvedeno, že žalobce nakládal (upravoval, odstraňoval) s příslušným odpadem na pozemcích, kdy odpad míchal s certifikovaným popílkem, tuto směs pak rozhrnoval po pozemku a skrápěl vodou a hutnil, aniž by taková činnost byla na těchto pozemcích povolena. Jednalo se o velké množství odpadů, přičemž byly zohledněny i výsledky laboratorních analýz, z nichž vyplynulo, že byly několikanásobně překročeny limity v případě Arsenu, Kadmia, Olova, organicky vázaných halogenů, cyklických uhlovodíků, uhlovodíků C10-C40 (ropné látky) a u PCB, tyto látky jsou nebezpečné pro životní prostředí a zdraví lidí. Dále je uvedeno, že žalobce provozoval zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem, a že v době zahájení přepravy neměl účinnou smlouvu s osobou, která přepravu zajišťuje.

[24] Zdejší soud žalobu rozsudkem ze dne 29. srpna 2017, čj. 6 A 22/2013-118, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. K podané kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 24. ledna 2018, čj. 2 As 325/2017-39, a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku je k důvodu zrušení uveden tento právní názor, kterým je zdejší soud vázán: „*Další námitky směřovaly proti posouzení správního deliktu spáchaného porušením § 12 odst. 2 zákona o odpadech a uloženým sankcím. První výtkou zpochybňovala správné vymezení místa deliktu. Obsahovými náležitostmi výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, uvedl: „I. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. II. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. III. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Tento závěr odůvodnil potřebou najisto postavit, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence (věci zabájené), dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Mezi povinnosti správních orgánů tudíž patří i povinnost řádně vymežit místo spáchání deliktu natolik určitě, aby nemohlo být zaměněno s jiným. V posuzovaném případě je stěžovatelce kladeno za vinu neoprávněné nakládání s odpady, kterého se měla dopustit na pozemku s parcelním číslem 90/7 v katastrálním území Tisová u Sokolova. Důležitost přesného označení místa je ještě zesílena tím, že k porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 2 zákona o odpadech dochází, pokud je s odpady nakládáno v zařízeních, která k tomu dle zákona o odpadech nejsou určena. Zařízení přitom zákon o odpadech definuje v § 4 odst. 1 písm. f) jako „technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby“, tedy i samotný pozemek může být v tomto smyslu zařízením. Aby mohla být stěžovatelka za porušení povinnosti dle zmíněného ustanovení postižena, musí být prokázáno, kde se mělo nacházet zařízení (v posuzovaném případě pozemek), kde mělo docházet k nakládání s odpady, a současně i to, že příslušné zařízení nesplňovalo podmínky dle zákona o odpadech. ... Otázku možné chyby v označení pozemku, kde bylo nedovoleně nakládáno s odpadem, městský soud vypořádal pouhým odkazem na to, že tato skutečnost měla být uplatněna již ve správním řízení. Související žalobní bod měl za velmi obecný, neuvádějící nic, z čeho by bylo možné dovozovat, že došlo k záměně parcelních čísel. Nejvyšší správní soud pokládá toto vypořádání za nedostatečné. Pokud stěžovatelka na možnou nesrovnalost upozornila, měl městský soud ověřit, zda shromážděné podklady tuto námitku dostatečně vyvrací a v řízení je přezkoumáván ve výroku správních rozhodnutí řádně označený delikt. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že se správní orgány označením dotčeného pozemku nezabývaly způsobem vyvracející pochybnosti. Od prvního kontrolního šetření dne 12. 12. 2011 inspekce životního prostředí bez bližšího odůvodnění označovala dotčený pozemek parcelním číslem 90/7. Dne 13. 12. 2011 stěžovatelka předložila nájemní smlouvu k pozemku s parcelním číslem 90/4 (vždy v tomtéž katastrálním území). Tento rozpor byl v protokolu z téhož dne vysvětlen tím, že došlo v nájemní smlouvě k chybnému označení a dle výpisu z katastru nemovitostí se jedná o pozemek s parcelním číslem 90/7 (příslušný výpis z katastru nemovitostí součástí správního spisu není). Od tohoto okamžiku již správní orgány dotčený pozemek konstantně označují parcelním číslem 90/7, a to přesto, že se ve správním spise nachází usnesení Městského úřadu Sokolov ze dne 29. 2. 2012, č. j. 19103/2012/SUP/JADU, o přerušení řízení o odstranění stavby na pozemku s parcelním číslem 90/4, usnesení téhož úřadu ze dne 29. 6. 2012, č. j. 58959/2012, o prodloužení lhůty k doplnění podkladů k žádosti o dodatečné povolení stavby – terénní úpravy (předložené stěžovatelkou jako příloha k odvolání) označující dotčený pozemek parcelními čísly 90/4, 90/5, 90/6, 90/8, ručně psaná zpráva (nepodepsaná a nedatovaná) označující dotčený pozemek také těmito parcelními čísly, zpráva společnosti Ekoinvest Sokolov spol. s r. o. (vlastník dotčeného a některých okolních pozemků) ze dne 21. 1. 2013 s parcelním číslem 90/4 a letecký snímek oblasti s katastrálním vymezením pozemků, ze kterého lze usuzovat, že navezený drcený plast smíchaný s popílčkem byl uložen na více pozemcích, nikoliv však na pozemku s číslem 90/7 (tento snímek byl patrně vytištěn z katastru nemovitostí dne 6. 3. 2013 a volně založen do správního spisu, obdobný snímek je také přílohou žaloby). Z uvedených podkladů plyne, že správní spis neposkytuje jednoznačnou odpověď na otázku, jaké je přesné katastrální označení pozemku, kde inspekce našla závadnou směs s vlastnostmi odpadu. Dle žalovaného se

stěžovatelka měla deliktu dopustit na pozemku par. č. 90/7 (možnou záměnu připustil ve vyjádření k žalobě). Stěžovatelka za rozhodné místo pokládala pozemek s par. č. 90/4. Z některých podkladů ve správním spise a také z výpisu z katastru nemovitostí, který stěžovatelka předložila jako důkaz k žalobě, pak plyne, že delikt nebyl omezen pouze na jeden, ale na několik pozemků (s parcelními čísly 90/4, 90/5, 90/6, 90/8). Městský soud se tak měl námitkou stěžovatelky podrobněji zabývat. V dalším řízení proto tuto otázku znovu posoudí a za účelem náležitěho objasnění místa deliktu nařídí jednání, neboť z obsahu spisu nelze jednoznačně určit přesnou polohu zkonmané směsi.“

[25] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.r.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[26] Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zdejší soud nařídil ústní jednání, původně na den 12. dubna 2018, z něhož se právní zástupce žalobce omluvil a požádal o odročení jednání. Soud této žádosti vyhověl a jednání odročil na 26. dubna 2018. Na tomto ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích, soud provedl důkazy listinami, které žalobce předkládal s žalobou, ačkoliv ty se ve velké většině kryjí s podklady ve správním spise. K dotazu soudu pověřená zaměstnankyně žalovaného uvedla, že označení pozemku parcelním číslem 90/7 je nesprávné, neboť se jednalo o pozemky jiných parcelních čísel.

[27] Z obsahu správního spisu je patrné, že pozemek označený parcelním číslem 90/7 je uveden na všech úkonech správního úřadu od počátku řízení (protokoly o kontrole, pořizovaná fotodokumentace, prvostupňové správní rozhodnutí ve výroku ve skutkové větě). S ohledem na místo uložení odpadu a skutečnosti, že tato okolnost byla podstatným důvodem pro právní hodnocení deliktu, tak za tohoto zjištění, které vyplynulo najevo při ústním jednání před městským soudem dne 26. 4. 2018, nelze takové pochybení v označení pozemku akceptovat a z tohoto důvodu je nutné napadené správní rozhodnutí zrušit, neboť musí být postaveno bez pochybností najisto, kde (v jakém místě, případně na kterém pozemku, pokud správní úřady takový postup zvolily) se příslušné odpady nalézají, případně kam byly převezeny.

[28] Za tohoto stavu je tak namísto napadené správní rozhodnutí v napadené části zrušit pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1, 4 soudního řádu správního a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť musí být postaveno najisto, o jaký pozemek se jedná, když už byl přímo ve všech podkladech v tomto správním řízení označován tímto parcelním číslem, na němž podle vyjádření žalovaného u ústního jednání příslušná zjištění ve správním řízení učiněna nebyla.

[29] V dalším správním řízení tak správní úřady dostatečně určitým a nezaměnitelným způsobem označí místo spáchání příslušného deliktu a k tomu shromáždí podklady (pochopitelně u neopakovatelných úkonů, jimiž jsou a byly kontroly na místě samém, případně pořázená fotodokumentace, k níž došlo v době konání těchto kontrol, v tomto směru případně opraví již shromážděné podklady), k nimž bude mít právo se vyjádřit žalobce, aby mohlo být příslušné jednání řádně právně posouzeno.

[30] V kasačním rozsudku rovněž Nejvyšší správní soud soudu zdejšímu uložil, aby prověřil, zda složení senátu, který rozhodoval, je v souladu s rozvrhem práce zdejšího soudu. Věc byla po nápadu zapsána do soudního oddělení 6. V roce 2017, kdy byl předchozí rozsudek vyhlášen, bylo soudní oddělení složeno z předsedkyně senátu JUDr. Karly Cháberové a předsedy senátu JUDr. Ladislava Hejtmánka, a ze soudkyně JUDr. Naděžda Treschlová a JUDr. Dana Černá. Věci napadlé do konce roku 2015, kdy v soudním oddělení nebyl předseda senátu JUDr. Ladislav Hejtmánek, byly poměrně rozděleny opatřením předsedy soudu (změnou rozvrhu práce), a to

výslovným uvedením spisových značek věcí, kde bude předsedou senátu JUDr. Ladislav Hejtmánek (tato skutečnost se výslovně projevila v rozvrhu práce Městského soudu v Praze účinném od 1. 3. 2016 na straně 215 a násl., kde jsou tyto věci, včetně této, výslovně uvedeny – všechny rozvrhy práce zde uvedené jsou k dispozici na webových stránkách www.justice.cz). Z tohoto zjištění má tak zdejší soud za to, že v době rozhodování předchozího vyhlášeného rozsudku byl řádně obsazen v souladu s rozvrhem práce účinným v době vyhlášení rozsudku. Při vyhlášení tohoto rozsudku byl soud obsazen v souladu s rozvrhem práce Městského soudu v Praze pro rok 2018 s tím, že z důvodu nepřítomnosti JUDr. Naděždy Treschlové jako třetí člen senátu rozhodnutí učinila zastupující soudkyně ze soudního oddělení 5 Mgr. Gabriela Bašná.

[31] V ostatních žalobních bodech soud odkazuje na předchozí vyhlášený rozsudek a hodnocení Nejvyššího správního soudu k těmto žalobním bodům ve zrušujícím rozsudku, kdy toto hodnocení zdejšího soudu nebylo shledáno důvodným pro zrušení rozsudku, aniž by je znovu opakoval, neboť takový postup by byl zjevně neúčelný, když právní názor soudů je oběma účastníkům z těchto soudních rozhodnutí znám.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci měl úspěch žalobce, má právo na náhradu nákladů za soudní poplatky a zastoupení advokátem podle advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Konkrétní vyčíslení nákladů řízení je následující: řízení před městským soudem po podání žaloby – soudní poplatek 3 000 Kč, dvakrát odměna (převzetí věci, sepsání žaloby) - úkon po 3 100 Kč a dvakrát paušál po 300 Kč, spolu s DPH ve výši 1 428 Kč celkem 11 228 Kč. V řízení před Nejvyšším správním soudem – soudní poplatek 5 000 Kč, jednou odměna (sepsání kasační stížnosti) – úkon v téže výši a jednou paušál v téže výši, spolu s DPH 714 Kč, celkem 9 114 Kč. V dalším řízení před městským soudem – dvakrát odměna (vyjádření po zrušujícím rozsudku, účast u jednání dne 26. 4. 2018) – úkon v téže výši a dvakrát paušál v téže výši, a dále ztráta času 8 půlhodin po 100 Kč, a jízdné na trase Karlovy Vary Praha a zpět (270 km) – spotřeba 7,13 litrů, ceny PHM podle vyhlášky – celkem 1 667 Kč, spolu s DPH ve výši 1 946 Kč, celkem 11 213 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. dubna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu